

Det skal fremhæves, at eksemplerne alene angår nogle typetilfælde, og at andre og mere komplekse – men i praksis næppe hyppigt forekommende – situationer også kan tænkes, f.eks. hvis en medvirkenshandling foretages i et land over for en person, der befinder sig i et andet land, mens selve omskæringen skal foretages i et tredje land. I sådanne tilfælde kan der således blive spørgsmål om at tage hensyn til lovgivningen i tre forskellige lande.

a. Forsøgs- og medvirkenshandlinger foretaget her i landet

Kan en strafbar forsøgs- eller medvirkenshandling stedfæstes til dansk område, må handlingen antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter straffelovens § 6, i hvert fald hvis omskæringen også er strafbar i det land, hvor den skal foretages. Der kan herved henvises til U 1998.877 H om dansk straffemyndighed i forhold til forsøg på bombesprængning, der tilsigtedes fuldbyrdet i England. Dommen er nærmere omtalt af Gorm Toftegaard Nielsen i *Strafferet I, Ansvar* (2001), side 333 f. At jurisdiktionsgrundlaget her er straffelovens § 6 og ikke § 7 betyder bl.a., at personkredsen ikke er begrænset til danske statsborgere og herboende udlændinge, og at der ved straffastsættelsen ikke skal tages hensyn til strafmaksimum efter gerningsstedets lovgivning, jf. straffelovens § 10, stk. 2.

Er omskæringen derimod straffri i det land, hvor den foretages, kan det som anført under pkt. 2 i de almindelige bemærkninger til lovudkastet give anledning til tvivl, om forsøgs- eller medvirkenshandlinger foretaget her i landet kan anses for omfattet af dansk straffemyndighed, så længe kravet om dobbelt strafbarhed gælder. Jurisdiktionsudvalget kan tiltræde, at en sådan forsøgs- eller medvirkenshandling vil være undergivet dansk straffemyndighed, hvis kravet om dobbelt strafbarhed i relation til selve omskæringen ophæves. Spørgsmålet er alene, om hjemmelsgrundlaget i denne situation skal søges i straffelovens § 6 eller i § 7. Efter Jurisdiktionsudvalgets opfattelse vil grundlaget for dansk straffemyndighed i en sådan situation også være straffelovens § 6.

b. forsøgs- og medvirkenshandlinger begået i udlandet

Spørgsmålet om, hvorvidt forsøgs- og medvirkenshandlinger begået i udlandet i relation til kvindelig omskæring i udlandet er undergivet dansk straffemyndighed, må afgøres på grundlag af straffelovens § 7.

Er forsøgs- eller medvirkenshandlingen begået i et land, hvor handlingen er strafbar, selv om den relaterer sig til en kvindelig omskæring, der (skal) foretages i et land, hvor omskæring er straffrit, vil den pågældende forsøgs- eller medvirkenshandling formentlig være undergivet dansk straffemyndighed efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. I disse tilfælde vil det således f.eks. være medvirkens tilknytning til Danmark på påtaletidspunktet, der vil være afgørende for, om den pågældende medvirkenshandling er undergivet dansk straffemyndighed. Der henvises herved til den ovenfor under pkt. 3 anlagte forståelse, hvorefter bestemmelsen i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, også efter lovændringen skal udgøre hjemmelsgrundlaget for dansk jurisdiktion i tilfælde, hvor kvindelig omskæring eller forsøg og medvirken hertil er strafbart i gerningslandet.

Er forsøgs- eller medvirkenshandlingen derimod foretaget i et land, hvor handlingen ikke er strafbar, vil den på grund af det gældende krav om dobbelt strafbarhed ikke være undergivet dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Jurisdiktionsudvalget kan tiltræde, at en gennemførelse af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 3, vil betyde, at en i udlandet begået forsøgs- eller medvirkenshandling i relation til kvindelig omskæring i udlandet vil blive undergivet dansk straffemyndighed, selv om forsøgs- eller medvirkenshandlingen er straffri efter lovgivningen i det land, hvor handlingen foretages. Dette indebærer, at personer, der på det tidspunkt, hvor den pågældende – efter gerningsstedets lovgivning straffri – handling foretages, er danske statsborgere eller herboende udlændinge, vil kunne strafforfølges i Danmark.

Denne fortolkning kunne eventuelt tydeliggøres ved i bemærkningerne til § 7, stk. 3, at anføre, at udtrykket »når handlingen er omfattet af § 245 a eller § 246, jf. § 245 a« skal forstås med de udvidelser, der følger af straffelovens §§ 21 og 23.